

Rita König

PUNAINEN
ON
KAUNIS

Luku 3

Noidan mökki kylässä ei seissyt kanan jaloilla. Se oli tummaa puuta ja yhtä pieni, jollaiseksi Silke kuvitteli Baba Jagan* talon. Keväällä lapset hiipivät poimimaan villiintyneestä puutarhasta orvokkeja. Se oli aina uudelleen toistuva rohkeuskoe. Silke oli kuullut epämääräiset huhut, jotka ympäröivät tuota vinoa mökkiä kuten muratti ja viini. Hulluksi sanottiin tuota kumarassa kulkevaa naista, jolla oli aina huivi päässään ja monta likaista esiliinaa päällekkäin. Lattialla kohoavien kirjapinojen sisältö oli tehnyt hänet hulluksi. Nainen osti Konsum-myyrmälästä vain maitoa ja leipää, ei koskaan perunoita tai lihaa. Maidolla hän täytti lukemattomat kulhot, joita oli ympäriinsä tontilla niin, että Silken täytyi varoa askeleitaan, jottei kolina olisi houkutelut naista ulos. Nainen söi punaraitaisia kissoja, joita hän houkutteli maidolla. ”Kuten kiinalaiset”, sanoivat ihmiset. ”Todennäköisesti hänkin on yksi heistä, sitähän ei voi koskaan tietää. Onko kukaan koskaan nähnyt hänen hiuksiaan?”

Ja joku tuhahti: ”Ei lasten kuullen.”

Silke luuli sen takia, että kiinalaiset ovat kumarassa kulkevia naisia, joilla on monta esiliinaa päällään. Jos koulussa tarjottiin sellaista lihaa, josta Silke ei pitänyt, mietti hän, miltähän kissanliha maistuu. Hänen mieleensä muistui naapurin lihava kolli, kuinka se ojentautui selälleen tuplaten pituutensa, tullakseen rapsutetuksi.

Joka kerta Silke päätti, että kissanliha voi olla vain sitkeää ja jo sen takia hänelle vastenmielistä syötävää, sillä hän ei vihannut mitään enempää kuin hampaiden välissä tuntuvia lihansyitä, joista ei päässyt eroon tuntikausienkaan kaivelemisen jälkeen. Lukuiset kulhot tontilla olivat kaikki valkoisia. Illalla, kun talon äärioviivat sekoittuivat läheisen metsän varjoon, ei Silke useinkaan erottanut, oliko kulhoissa vielä maitoa. Niin puhtaat olivat astioiden reunat ja sisäpinnat. Tässä puutarhassa, jolla ei ollut mitään yhteistä muiden kylän puutarhojen kanssa, ei ollut kasvimaata eikä pistelevää ruohikkoa tai haravoituja teitä, ei haissut myöskään kissalta kuten naapurissa, jossa kolli oli valloittanut tonttia ympäröivän pusikon itselleen. Myös tällä villiintyneellä maaläntillä tuoksui joskus heinäältä ja joskus juuri vesotulta puulta. Nainen ei haissut, ei ainakaan siihen kohtaan, missä Silke oli piilossa toisten kanssa,

vaikka likaisten esiliinojen olisi luullut haisevan. Ei myöskään saippualta tai puhtaalta pyykiltä. Mutta aina ilmassa oli männyn tuoksu. Ja keväällä orvokkien. Pientä taloa eivät ympäröineet ainoastaan suurimmat, vaan myös kaikkein voimakkaimmin tuoksuvat orvokit.

Lilan värisiä ja valkoisia. Silke satoi niistä pieniä kimppuja, joita hän möi Konsum-myyvälän edessä, voidakseen ostaa itselleen jäätelön. Kesä tuli, isä teki paljon töitä, joskus äiti matkusti pois, päiväksi tai pariksi. Silke kuljeskeli toisten kanssa. He pureksivat lutukoita, jotka maistuivat pähkinöiltä, etsivät orvokkeja, mutta niitä ei enää ollut.

"Mennään metsäpuutarhaan, siellä niitä on varmasti vielä paljon." "Noidan luokse? Keskellä kirkasta päivää? Ei, emme ainakaan me."

He loikoilivat yhdessä pitkälle iltapäivään ruohikolla, katkoivat heinäratamon tähkiä ja laittoivat peltokierron kukkia nenälle, valkoisia suppilomaisia teriöitä, jotka pysyivät paikallaan niin kauan, kun henkeä veti sisään, mutta jos hengitti suun kautta, putosivat ne pois. Toisten juostua kotiin Silke kiipeili hetken ympäriinsä ja meni noidan talolle vasta hämärän tultua. Hän näki kirkkaan valon palavan noidan mökissä ja hämmästyti, sillä ihmiset Konsumissa puhuivat myös, että naisella oli vain kynttilöitä eikä ollenkaan sähköä. Aivan pensasaidan vieressä istui kissa ja pesi itseään. Silke saattoi katsella tuntikausia, kuinka huolellisesti naapurin kolli pesi kaikkia paikkojaan, häntä puistatti vain, kun kissan raastinrautakieli liikkui liian kovaa ruumiin yli. Tämä kissa istui vain hänen tiellään. Silke istui kyykyssä ja odotti. Yksi punaraitaisista hiipi hänen jalkojensa juureen.

Kun Silke aikoi silittää sitä, kääntyi se ja juoksi pois. Samoin aidan takana oleva kissa. Silke kiipesi toiselle puolelle ja näki punaraitaisen kumartuvan kulhon ylle. Läiske kuului aivan säännöllisesti: aina samaan tahtiin kieli löi kulhonreunaan, maito läikkyi korkealle ja päätyi kissan suuhun. Silke hyppäsi vaaleina kuultavien kulhojen yli ja liikkui hiljaa nurmen poikki talon seinän viereen. Muratti oli lämmin. Hän hapuili paksumpaa oksaa ja kohottautui hitaasti ylemmäs. Samassa hän kuuli isänsä äänen. Hän oli liian pelästynyt ottaakseen jalat alleen, seisoi nauliintuneena paikallaan ja tärisi. Puoliksi kohottautuneena, sormet murattia puristaen, kunnes niiden lehtimehu tuntui ja

sai hänet havahtumaan. Hän yritti niellä pelon, mutta syke kurkussa pysyi. Nainen, jonka äänen Silke kuuli ensi kertaa, puhui paljon hiljempaa kuin isä. Tämä tuntui toistavan naisen sanat, ja vähitellen Silke käsitti, että isän anelevat sanat olivat englannin kielisiä. Silke ei käsittänyt sitä. Mitä tekemistä isällä oli noidan kanssa? Mikä sai hänet tulemaan iltaisin noidan luo sen sijaan, että hän olisi mennyt kapakkaan, kuten äiti oletti, livahtamaan mökkiin, likaisissa vaatteissa olevan ja kissoja syövän naisen luo?

Hän kohottautui ylös, kunnes tunsu ikkunanreunan kylmänä käsiensä alla ja katsoi ruudun läpi. Naisen katse kohtasi Silken. Nainen ei sanonut mitään, katsoi vain häntä, ja yhtäkkiä Silke ymmärsi isäänsä. Naisen silmiä ympäröivät rypyt – mutta hän ei näyttänyt vanhalta. Nainen ei myöskään näyttänyt yhtään hullulta, pikemminkin hyvin surulliselta. Hetken Silke uskoi nähneensä naisen silmissä jopa auringonpilkkuja. Mutta ehkä hän vain kuvitteli. Silke hiipi takaisin. Häntä vilutti, vaikka paljaita käsivarsia hivelevä tuuli olikin kesäisen lämmin. Hän ei enää etsinyt orvokkeja. Hän ei kertonut toisille mitään naisesta. Hän ei kertonut edes isälleen.

- *Baba Jaga* on slaavilaisen mytologian noita-akka. Hän asuu hirsimökissä, joka seisoo kanan jaloilla ja voi siten liikkua ympäriinsä (suomentajan huomio).